

AKATALPA

Kasım 2020 - Sayı 251

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Reha YÜNLÜEL

AŞKOLSUN FABRİKASI (âşinâ aşkolsunlar ile aşkolsun âşinâlar)

bir vakit gelir
insanlar ikiye ayrılır
1. örümcek ağaçlar
2. atsız polenler
ilki kökün salar
bir yere kııldamaz pek
diğeri uçar gider
yelin götürdüğü yere
sabra âşinâdır ilki
bekler de bekler
bilir ya da bilmez
kimi beklediğini
nere tutunduğunu
diğeri sabırsızlık âbidesi
aşkolsun fabrikası
varır da varır
konar da konar
bilir ya da bilmez
kime vardığını
nere konduğunu
ilkinin ağı vardır
rahat tatlı hamak havadar
banyosu atmış şafak çiği
mutfağı artık hak ne verdiyse
nârin bir sıvası dökülmüş gelincik
incecik mi incecik duvağı
diğeri evet bir karış havada
aklı en yakın istasyondan
kalkacak ilk fırtınada
evi dalgamsı güzergâhı
ne yediği yedik ne içtiği içtik
bir geçiştirme bir ayaküstü
ilki kökleriyle uzanır ya
öte köklere en fazla
dünyâsı arzın sulak merkezlerine
su taşır arzı tırnak uçlarına
diğeri fırtınanın gönünden geçen
avuçları kakhaha ve tohum dolu

şiihâne

Ali Asker BARUT

METİN ELOĞLU'NUN 'YİTİKÇİ' ŞİİRİNİ TAZMİN

Beni bay Metin gönderdi
Üsküdarlı bütün martılara evvela selamları
Azıcık İstanbul istedi
Yanına azıcık eski mavi bir deniz
Eski mavi bir gökyüzü
Para mı
Beni tanırlar dedi, eski komşular
Yazdığım eski şiirler
Hepsini karşılar

Mustafa ATAPAY

SEPET

Sarışın bir kenti siyaha çaldım .
İçine biraz bakış biraz kakış koydum
Nakşettim aklımın bir köşesine
Bunlar iyidir dedim
İyi dediklerime baktım ben var idim gülerken gözlerinin
içinde
Kötülere baktım bunlar kötüydü demeye kalmadan
gözlerinde bir kırmızı
Koluma bir sepet taktım
İçine elma koydum elmacı oldum
Elmacı geldi hanım diye ünledim
Elmalar al idi sözlerim bal idi
İster ye dedim ister gül
Diğer gün gül koydum sepete
Başka bir gün sirke başka bir gün tuz
Ve başka başka günler başka başka şeyler.

Gülçin Yağmur Akbulut, Onur Akkaya, Aydın Akyüz, Hüseyin Alemdar, Seveda Altinkaya, Gökhan Arslan, Mustafa Atapay, Naci Bahtiyar, Ali Asker Barut, Yaşar Bedri, Fuad Çalbay, Ramis Dara, Yiğit Ergün, Osman Erkan, Osman Serhat Erkekli, Nurkan Gökdemir, Niyazi Mete Gürkan, Muammer Karadaş, Funda Karaltı, Yelda Karataş, Fahrettin Koyuncu, Çayan Okuducu, Tolga Özen, Nurgül Özlü, Özlem Öztürk, Hüseyin Peker, Aydanur Saraç, Figen Şentürk, Selami K. Şimşek, Turgut Tan, Ramazan Teknikel, Mehmet Mümtaz Tuzcu, İrfan Yıldız, Osman Yoluç, Reha Yünlüel.

Osman Serhat ERKEKLİ

- 870
Her eve eşit mesafede bir bakkal; her okula eşit mesafede bir şair... Domatesin bin türlü var. Şiirin de...
- 871
Krallar kraliçeler öldüğü zaman köylüler teselli bulur. Zenginler hiç ölmüyor sanılır. Koç ailesinin kraliçesi Suna Kıraç ölmüş.
- 872
Sigara sanki parmakların uzantısı; kişiliğin göstergesi...
- 873
Sevinçli iken rüzgâr ve kanatlar şarkımızı söylüyor. Hüzünlü iken ağıt yakıyorlar.
- 874
Yedi İklim'den kitaplar geldi. Çok genç, çok yetenekli Uğurcan Güler'in *Cinayeti Ben İşlemedim* ve sanatçı kardeş Abdullah Yalın Karadağ'dan *Sensizler Tekkesi*...
- 875
Hüseyin Peker İran'a gitmiş dönmüş. "Ekşi" diye bir mamulden bahs etti. Erik ve vişne kaynatılarak elde ediliyormuş. Bizdeki simit kadar yaygınmış. Ramis Dara'nın Uludağ'dan gönderdiği güvem diye bir meyveden de bahsetti. Diyor ki: ekşi olan her şey çok faydelidir.
- 876
Ölecek olanların para, kariyer, aşk... Hiçbir şey umurlarında olmuyor herhal. "Bir hayat"ı bırakıyor olmak dışında. O da nefes almak ve bir yudum su aslında.
- 877
Bazı yeni kelimeler çok tuttu. Mesela "mutlu" "mutsuz" üstelik "mutsuz"un eski dilde karşılığı yok. Gayri mesut, namesut, saadetsiz mi denirdi... Bir de yeni dil "düşünce" ile "fikir"i ayırdı. Fikir felsefi düşünce olarak korudu yerini.
- 878
Geçmişteki amcaların teyzelerin çoğundan daha çok yaşamış olsak da onlar gözümüzde hep "ihtiyar" olarak kalacak. Çünkü bizim gönlümüz hep çocuk kalıyor. Eski okul yıllıklarındaki yaşdaş (akran) fotoğraflarının daha "ihtiyar" görünmesi de pek anlaşılır değil... Mevzu ile pek ilgili değil ama uzun telefon konuşmalarında insanlar niye tur atmaya başlıyor veya pencereye çıkıyor o da anlaşılır değil.
- 879
İnsanların yaşar iken yaptıkları çok şey, hususiyetle eşya dünyaya çivi çaktığını sanmaktan ibaret... Ölüm bütün çivilerin yerinden çıkması...
- 880
Rüzgâr estiği zaman bulutlar ya o yana ya öbür yana gidiyor. Yönler sınırlı. Bu dünyanın bir küre, gökkubenin bir topun iç yüzeyi olmasından mı kaynaklanıyor. Öklid düşünmüştür bunu... Ama aşıldı bu basit geometri. Einstein ile birlikte "eğri"ler var hayatımızda.
- 881
Evrende yuvarlağın egemenliği var.

ELLERİM

- ölmüş bir kuşun kanadını okşuyor kederli ellerim
yalnızlık taşımaktan yorgun
. bir ceset nasıl kaldırılır bilmiyorum. yaz ortasında
ölümden korkuyor herkes.
- sanki kartopuna yakışıyor ölümlü gerçek
garbın ortasında kaybolmuş
küçük bir sesin cehenneminde. sürekli ve sürekli ben benim.
onlar değiller kimseye benzer bir şey bile değiller. ölüme
doğru giden
. yalanı artık taşıyamıyorum ellerim.
aşklara susmaktan başka bir şey söylemeliyim
- . yorgun rüzgârların sesi ayaklarıma dolanırken her gece
dolunaya ağlamak
neden
. sanki bütün acıların çırağı benim.
bir sevdanın leşine alışkın bu mahşer uğultusunda.
bir kuşun ölüsünü kucaklamaya vakit yok
hele kartalsa. yanılığların yüzüne gülmekten başka
diyemem
.çünkü bütün sevinçlerin ustası benim
- gitmeli miyim?
sırtıma alarak bir aşk'ın mağlubiyetini.
- başarılmamış her şeyden kaçır gibi
. davası bitmemiş duvarların kapısız yüreklerinden.
sokaksız kedilerden ve cırcır böceklerinden başka kimsem
yok.
her kadın gibi şafağa türkü söyleyen
olmasam keşke
üzgünlüğün ustası benim.
- bir dostum öldü üç gün önce kimseye diyemedim
. ölümün karanlığını bir başıma oyaladım kalbimde.
yine de korkmadım.
- korktum korkmadığımdan. sadece kendimi dinledim
duvarların ardında bir sonbahar bile yok.
üstelik kilitli her yağmur tanesi. gök kimseye ağlamıyor.
gözlerim kupkuru yiten sevdalara. buna en çok üzgünüm
bir panayır gümbürtüsünde hayatın cilvelerine gülüyoruz
yüreğime sokulan aklımla birlikte
- aşkın ayak izleri hala kayıp.
. korkmuyorum gök gürültüsünden
hatırların başını beklemek biraz yorucu sadece
yorgunum
yalnızlığı sindirmekten.
- yangın yeri
susmuyor ellerim, ah ellerim

Yaşar BEDRİ

IRMAĞIN KIYISINDAKİ ESKİ EV

ellerim ceviz karası, hiç çocuk olamadım
oğullarını terk eden putlar uğramazdı bize
'git' derler gideriz! çıktım görüldüm güneşe
bulanık akan ırmak geçiyordu odamızdan
incin... bir sürü ev saklanırdı gölgemize.

bozardı yuvasını örümceğin -saat başı çalan
telefon! biz gülü öper gibi koklardık. o an
ırmağın kıyısında söndürürdük mumları.
dokunabileceğimiz dost eli öteki elimizdi
bizi nasıl değiştirdi yanlıştır kurulan zaman.

ne zaman balkonda mumlar boynunu bükse
koyamaz bizi hiçbir yere hatıraların dirliği
boşluğumuzu sığdıramadık koca bir ömre
dağ beni doğurduğunda sökülen kayanın;
yorgundur derim, vardır onun da bir bildiği.

payandası kırılmış asmalı balkonuma kırgın
yüzler konar, avcuma kuş salkımları gelirdi
öpsen kıyamet kopmazdı rüzgârın kanattığı yeri
tütünümdede yanma telaşı. ima ile omzumda
dumanı tütmeyen kuşların yuvası şimdi

vaktimiz varken eksik bıraktık dualarımızı
geceniz karanfil buhurdanı geldim kapıda durdum
ceviz karası ellerimiz, sarkıyordu daldan periler
kefenler geçirirdi oğul atan aşiret kervanlarını
çocuk olmadım, kalpyaşımı karanlıkta kuruttum!

Fuad ÇALBAY

ALTI OKYANUS ÜSTÜ BALIK

Tanrının
Yüzüğü kuşatmış üç notanın düştüğü
Yeri göğün seyretme durağında
Altı okyanus üstü balık hikâyesi mor bir gökyüzü
Üç nota birden tıpkı masallardaki gibi
Yıldız kayar ya hani bir vahanın üstüne
Sakalları altında kız kaçırır bir adam
Gider dört nala

Üç nota düşüyor gökyüzünden

1'inci nota: üstünde şairin gölgesi oturmuş
Elleri telaş, biraz felaket
Biraz hüznün portakal çiçeği

2'nci notada :şairin umudu bir nar
Kan kırmızısı şöyle ki dokunsan;
Bulaşır sana duyguları ve paramparça
Dağılır şu kumların üstüne

3'üncü notada; şairin iz bırakan yanının
Kesik siyah çizgileri
Kalbinin ritimleriyle çizer mutluluk
Resmini

Gökhan ARSLAN

MÜMKÂNSIZ

fatma için...

gözlerinle tırmandığın ağaçlardan
yürüyerek geçtiğin suların belliydi
kolların nehre uzanmış iki dal gibi
bacakların toprağa şekil veren iki kök
nasıl geçtiyse kuru otların üzerinden
cebinde taşıdığın bir özlemek böceği
kıyıda rüzgârın eskittiği kabuk

her sabah denizle yıkıyorsun yüzünü
saçlarından daha uzun yorgunluğun
bulutlardan bulut, taşlardan taş
geçmiş yazlardan oyuklar yapıyorsun
gövdeni istila etmiş bir ben ordusu
rüyalarında yağmuru bekleyen atlarla
boynundan dünyaya yayılan bir ıslaklık
günlüğünü tutuyorsun ev sahibin yangının
uysal bir kedi gibi avutuyorsun ateşi

aramızda başka şehirlerin sessiz hâtraları
ve söylenmemiş sizlerin kayıp haritası

çocukluğumu seninle geçirmeye gelsem
sırt sırta verip bir ağacın altında
kuşların yalanını dinlese

Nurkan GÖKDEMİR

LOTUS / BERKİZ ÇİÇEK

Bak Lotus'a!
nasıl da duruyor Susyer bataklarında
özge dirim sabrıyla solmadan umutla
nice siyah demüsti çoğalıyor uzduşu
hür günce özlemi Yalnızlık çiçeğinin

sessizce dürüp ince yapraklarını gece
gömülüyor derinlerin efsun gizemine
evreni kucaklıyor düşünde yüce bilge

erte günü yenide açılıyor kalbi seviye
buğu güzelliğiyle gülümsüyor güneşe
giz rengi çiçeklere kanat düşü göklere

Gel dinle şimdi!
susbilge Lotus'tan batıkta duru kalan
öte düşüyle mutlu yaşamın yorumunu
arısabrı kuşanan tinin uz yolculuğunu
görmeye sızan varoluş sunusunu

Ve dinle !
yeşim yüzlü umudun direniş çağrısını
çoşuk gümüş suların efsunü çağrılısını
nice esri Lotus'un rengârenk şarkısını

Lotus

Sessiz Bilge

Berkiz çiçek

Umudun uz öyküsü
güzel günce düşçüsü

İÇ KONUŞMALAR

Muammer KARADAŞ

16/17 Şubat 2018 (01.22)

Bu akşam, hiç okuyup yazmadan doğruyu (ve elbet gerçeği) bulduğunu/bildiğini ileri sürenlerin bunu nasıl başardıklarını düşündüm.

İki akşamdır Aleviliği birinci elden anlamaya çalışıyorum. Bilgilerimin bir bölümünün üstünkörü öğrendiklerim olduğunu anladım.

Dünleyin, bir dönüşüm yaşadım: Rubai yazmaya başladım. “Su içtim dilim yandı”yı yorumlamaya çalışıyorum. Yalnızlık olmasaydı; insan “insan” olur muydu?

30 Aralık 2018, 00. 56

Keşke birazcık umut olsaydı yeni yılı beklerken. Bu çağda bu dünyada bu ülkede yaşıyor olmak kadar derin bir mutsuzluk yoktur kanımca. Kökleri çürümüş acınası bir çiçek değiliz de neyiz?

Şiir maden gibi kazılan bir şeydir; elde edilen altın gibi ince eleklerden geçirilmeden şiir olmaz. Çoğunca bütün elde edilen yalnızca toz topraktır.

Şiir maden gibi kazılan bir şeydir; tonlarca topraktan birkaç gram elde edersin; onu da ince ince işlemek gerek. Şiir, işlenmiş bir elmadır, katkısız.

Elbette dönmek istemem köpek öldüren günlerime; elbette dönmek isterim şiir yangınında kavrulduğum günlerime.

Bence Kürt sanatı tarihsel günlerini yaşıyor: şiirler, romanlar, öyküler, filmler... Buna Kürt baharı mı desek?

Kürt opera sanatçısı Mizgin Tahir: “Operanın kökeninin Ortadoğu ve özellikle de Kürtlerin kültürünün önemli parçası olan dengbejlikten geldiğini savunuyorum.”

Bu bana biraz “Güneş Dil Teorisi”ni anımsattı.

Kimi doğuştan şairdir kimi sonradan olma. Doğuştan şair de olsanız kültürel birikiminizi yoğurmanız gerek imgelerle.

Sonradan olma, salt kültürel donanımlarıyla ve şiirsel birikimiyle şair sayılanlara günümüzden iki örnek: Enis Batur, Hilmi Yavuz.

Özellikle Enis Batur o devasa kültürel birikimine karşın kanımca geleceğe kalacak bir şiir yazmadı.

05 Ocak 2019, 18.06

Yeni yıl eski yıldan el alıyor; kim ikisi arasına duvar örebilir ki! Anasına bak kızını al: Geçen yıl neydi ki, bu yıl bir tansikle gelsin. Zaman, elbette dönüştürür yaşamı ve her şeyi; ama insan yaşamına yansımaz bu. Kuşaklar süresince belki. Ama “insan”, zamana egemen olabilir kimi kez ve zamanı daha hızlı devindirebilir elbette. Kanımca dünya zamanında dördüncü boyuttur insan.

Şiir dönüp duruyor başımda karasevada gibi. Yakalayamıyorum bir türlü karasevada gibi, ne yazsam “o” değil. Hep bir umutla başlıyorum yazmaya, bütün silahlarımı kullanıyorum ele geçirmek için; yırtıyorum, didiniyorum, kan revan içinde kalıyorum, sonuç: Tam bir bozgun!

Demek, ben o değilim: “Şair”!

İnsan “şair” olmadığımı bilse, düşünse bile “şiir”in ardında koşuyorsa, ona ne denir?

Veya, şair kendi egosunu doyurmak zorunda mıdır yazdığı şiirle. Çünkü kimi kez başkaları “şiir” der ona, kendisi demese de.

Örneğin ben daha çok, anladığıma değil, duyumsadığıma “şiir” diyorum.

31 Ocak 2019

Onur AKKAYA

ADAM

Adam önce gömleğinin kolunu sıvadı
Sonra çıplaklığının rakısını usta işi
Damıttı kıyısından denizine doğru
Yakından uzaktan adam benzemiyordu kimseye
Üstelik adamın tepesinde martılar uçuşuyordu
Adamın rakımı yükseldikçe adam allahlıktı
Adam tek bir yanlış düşünüyordu sadece
İlk günahattan önceki son şiiri kimin okuduğunu.

Doğru mu ettim bilmem; çok uzun yıllardır ilk kez birkaç kişiye kitap gönderdim. Kimileri şöyle bir değindi şurada burada.

Yusuf Alper’in dediği gibi Adnan Satıcı’nın emaneti değilim elbet. Adnan’dan iki üç yaş büyüğüm. Adnan’la ta baştan beri kulvarlarımız farklıydı. Başlarda o, şiirin geometrisiyle ilgiliyken ben daha çok felsefeyle ilgiliydim. Sonra o, geometriyi bıraktı, hiç umulmadık bir savrulmayla az şundan az bundan tekniğine geçti. Ben, tarih ve mitolojiye yelken açtım, gibi. İçerik açısından ben toplumcu bir eksene oturmaya çalışırken o, “ülkesizlik, annesizlik, aşk” yörelerinde geziniyordu. Gençliğinde bir duvar ustası edasıyla çalışırdı şiire. Bunu iyi biliyorum; çünkü, ilk kitabımın bütün şiirlerinde aşama aşama soluğum var.

Kalça kemiğim toptan çöktü. Tam kalça protezi için bekliyorum canım yana yana. Ama, bende bir öksürük var ki geçmiyor iki ayı aşkın süredir. Geçsin diye önce 500mg’lik, ardından 1000mg’lik antibiyotik kullandım. Biçimi değişiyor, bir türlü geçmiyor kökten.

23 Şubat 2019

Şubat da bitiyor işte, gümbür gümbür düşüyor cemreler.

Fırtına biçiminde kar serpiştiriyor. Yalnız dışarı değil, ruhum da böyle; fırtınalı, karmakarışık.

Son olarak, geçen gün sözünü ettiğim öksürük için Perşembe iç hastalıkları doktoruna göründüm. Bu kez de reflü nedeniyle ilaç tedavisine başladım. Ayrıntılı kan ve idrar tahlili sonucun gut ve şeker hastalığı sınırında olabileceğinin ortaya çıktı. Bu doktora göre ameliyatım için herhangi bir engel yok. Denk getirebilirim Nisan’ın başlarında ameliyat olmak istiyorum.

Çıktı!

Hayatı Şiirleştiren Kitaplar

eleştiri

Ramis Dara

Klaros Yayınları, Ankara, Eylül 2020, 320 s.

<https://shopier.com/3807707>

BENCİL YAŞAYANLAR

Benciller rahat
Kimse'çin değil--
Dünya onlara--
Herkes suçlu..
Hodbin, talancı;
İşemezler yaralı parmağa--
Dışkın ilaç desen..
Denizin ortasına--

Sorumluluk almadan
Terlemeden..
Sülük..
Herkes,
Tanrı bile
Yanlış yapmış--

Kargadaki tulumba!
-Kimi aldın uçurumdan?

Saygı isterler bir de--
Trenleri elin sırtından geçenler

Ne gam milyon işsiz!
Doğa kıyımı--
Kadına şiddet..
Çocukların acı..
Boncukları--

-Adalet, sağlık;
-Engelliler?...
-Tarım, iklim ...
-N'apayım?
-Politikacı mıyım!

-Kendime yok yararım--
Herkes doya doya
Yaşıyor da
Bi onlar sıkıntılı!

-Derelerin kuruması?
Türlerin tükenişi...
Göller çekiliyor--
Yeraltı suları--
Beton!
Toprak..
Bankaların tutsağı--

Görmeden taşra'k yoksunlukları...
Yumulun ana caddelerin kıyısına...
Başlayın beton balonlar şişirmeye

Fare..
Sinsice --
Tek başına çok mutlu--
Kent çakalları

Yük alanları darla...
Darlayarak yaşamı ...
Bitmiyor kibriniz..
Kütük gibi ciltlere --

ÇEKİNGEN MESAFE

baskın leke dahili bir ruzname parıldamada
epeyi moral demo hin kün
kalış hamasi yarına mutlak mutfaksız
tarihine teneke harfler, hizalık sesini ısırmış
bir paslı harf inkârı deve kinin
yabani izler arısı, kavisli sözlenmelerıva
darısı harf kirlenme.

pas tutar pas tutar
teneke harfler pas tutar

sökük noktalama imleri
puç soluklu heybeci sırdaşlık sığı
pust cevval,
dijital çekingen mesafe mührü
ağlarda ovalarda bayırda dikbaşlı
dikey şokeli bir kundaklanma selefı
Fak,
Entrikasyon yadsıma havalanmada
Kozmik zırva taraf vesile vezinli sekter çubuk

BENCİL

cıvıtlı kuşlar öldükçe ağaçların sokaklarında
kimsesizlik herkesin konuştuğu bir gün doğumu oldu

herkes konuşunca kimse iştmiyormuş
her şeydeyiz, durma bahset bizden

ikindinin görkemli terasını anlat
işten çıkanların iki bira içtiği parkları

eve girişleri anlat tabuttan çıkar
tabuta girer gibi her yerin ölüm olduğu

nal sesleri dolduruyor dağın eteğini
boğ atı, durma kendini anlat

Bireycinin önde gideni--
Sıyrılıyorsunuz işten..
Kent mobilyaları

Düşleriniz de çokbilmiş--
Balıklara güç vermiyor varlığını!
Kuşların kanadına--

Ne hayvanlara in ne kuşlara yuva!
Ne atlara ova ne buğdaya tarla...

Öyle alçakça yoksunuz ki...
Kudurmuş gibi de huysuz!

ANEKDOTLAR

Ramazan TEKNİKEL

BİR YAYINEVİ

Onu bana, yirmi otuz sayfalık bir öykü ya da olay yazıp götürüyorsun, sana iki yüz sayfalık bir roman yazıp veriyor, sonra da istersen kendi yayınevinde yayımlıyor, aynı zamanda bir de edebiyat dergisi çıkarıyor, diye tanıtmışlardı.

Kente yeni atanmıştım. Adamı merak ettim. Sağa sola soruşturarak yerini buldum. İki yanı camla kaplı küçücük bir yerdi. Şakaklarımı iki elimin arasında alarak kapalı kapının camından içeri baktım. Bilgisayarın başında sürekli piposunu yakmaya çalışan top sakallı, altmış yaşlarında ufak tefek biriydi. İçeri girdim.

-Bu kentte otuz sayfalık bir dosyayı iki yüz sayfalık roman yapan ve aynı zamanda edebiyat dergisi çıkaran bir deli varmış, onu arıyordum, dedim.

Adam piposunu dudaklarının arasından alıp ayağa kalktı.

-Aradığınız o deli benim! dedi.

Çocukluğumda kasabamızda bir deli vardı. İki elinde üç dört sigarayla çarşı pazar türkü söyleyerek dolaşırdı. Kimse onun türkülerini dinlemez, ona sadece sigara verip geçerdiler.

Tabii bunu ona söyleyemezdim.

DERGİ SİZE YAKIŞTI

Şiir yazan, dergileri izleyen, sanata- edebiyata tutkun biriydi. Eşinin memuriyeti nedeniyle iki yıl önce büyük kente taşınmıştı. Gelir gelmez kendi dünya görüşüne uyan bir edebiyat ortamında yer almış, onların çıkardığı dergide yazmaya başlamıştı. Onunla bir etkinlik sonrası ayaküstü kısa bir konuşmamız oldu. Ona önce 'Memurun Evi' adlı kısa hikâyeyi anlattım.

-Bir kasabaya tayini çıkan bir memur, tüm aramalarına rağmen kiralık ev bulamaz. Ne yapacağını şaşırmış durumdayken kasabanın dışında terk edilmiş bir ev görür. Sahibini bulur ve kiralamak istediğini söyler. Ev sahibi memura, evin oturmaya uygun olmadığını söylediye de durumu anlatır ve çok az bir paraya kiralar. Elinden iş gelen memur kısa zamanda evi oturulacak duruma getirir. Kasabadan varsıl biri oradan geçerken evi görür ve sahibini bularak kiralamak istediğini söyler. Ev sahibi evi başkasına kiraya verdiğini söyleyince, aylığını kaçırma verdim, diye sorar. Yüz liraya, der. Ben sana aylığına iki yüz lira vereyim de evi ben kiralayayım. Olmaz, der ev sahibi. Neden olmaz, diye sorunca da, çünkü ev memura yakıştı, der.

Hikâye bitince, soru sormasını beklemeden, sözü şairin içinde bulunduğu edebiyat ortamına ve yazdığı dergiye getirerek,

-İçinde bulunduğun ortam da, dergi de sana yakıştı, dedim.

-Çocukluğumda memlekette içinde birçok meyve ağacı olan bir bahçemiz vardı. Diğer kuşları bahçeden kovardık, ama rengârenk bir kuş çeşidi vardı ki, o kuşlar ürküp de kaçmasınlar diye bir süre bahçeye dahi girmezdik, dedi.

BİR AÇIK OTURUM

Sitenin kameriyesinde otururken aklımıza artık hayatta olmayan yazarlarımızın katılacağı bir açık oturum düzenlemek geldi. Hüseyin Rahmi, Halit Ziya, Mehmet Rauf, Reşat Nuri,

Yakup Kadri, Halide Edip, Sabahattin Ali ve Sait Faik'in konuşmacı olarak katılacağı bir açık oturum olacaktı. Ancak oturum başkanı konusunda aramızda bir uyuşmazlık çıktı. Ben Halide Edip'in olmasını istiyordum, o ise Yakup Kadri'nin. O anda yanımıza üçüncü bir kişi geldi. Gelmesi iyi de oldu. Durumu ona da anlattık. Biraz düşündü.

-Bence ikisi de olmasın. İçlerinde en yaşlısı Hüseyin Rahmi Gürpınar olduğuna göre oturum başkanı o olsun, dedi.

Bizce gayet doğru ve mantıklı bir öneriydi. Onun bu önerisini ikimiz de onayladık.

-İşim var deyip, fazla durmayıp ayrıldı. Ayrılırken bir açıklamada daha bulundu:

-Ama bence Sait Faik'i oturuma hiç yazmayın. Salonda o kadar süre oturamaz, sıkılır ve oturumun ortasında çıkıp balıkçı dostlarının yanına gider, sonra siz de zor durumda kalırsınız, dedi.

Haklıydı, işin bu yönünü hiç hesap etmemiştik.

OLGUNLAŞMAMAK

Yaşım ilerlemişti ama ben kendimi bir türlü geldiğim yaşta bir insan olarak göremiyordum, bulunduğum yaşın yarısında ancak hissediyordum. Altmış yaşındaki bir insanın kendini hâlâ otuz yaşında görmesi normal olamazdı, oysa benden çok daha genç tanıdıklarım oldukça olgun insanlardı. Bunu iki şeye bağlıyordum: Birincisi yıllarca ilkökul öğretmenliği yapmış olmama, ne derece doğrudur bilemem ama bir eğitmen, "çok eskilerde, hep çocuklarla uğraştıklarından çocuklaşmışlardır diye ilk mektep muallimlerinin tanıklığı mahkemelerde kabul edilmezmiş" demişti. Bu teze göre benim olgunlaşmam doğaldı, ancak benim yarı yaşında olan pek çok olgunlaşmış ilkökul öğretmeni de vardı.

İkincisi ise yıllardır çocuk kitapları yazmış olduğumdan diyeceğim ama her çocuk kitabı yazarı benim gibi değildi ki, çoğu yaşına göre olgun insanlardı.

Bu durumu uzmanına danışmayı düşünürken bir toplantıda psikiyatrist ilkökul arkadaşımıza rastlayınca sevindim ve hemen durumu açtım. Ancak yardımcı olamadı.

-Ben de öyleyim, dedi, ben de büyüyemedim bir türlü, ikimiz birlikte büyüyeceğimiz günü bekleyelim.

Çocukluğumda hiç ayık gezmeyen gözleri kan çanağı gibi kırmızı olan bir çerçi vardı, bir an onu düşündüm, çocuklara renkli kâğıtlardan yaptığı oyuncaklar satardı.

MAHLAS

Kentte düzenlenen kültür festivaline uzak bir kasabadan gelen altmışını devirmiş bir ozan ile yine bir başka uzak kasabadan gelen yetmişinde bir başka ozan da katıldı. Doğaçlama çalıp söylediler, atıştılar...

Ara-larında birçok yönden sıkıntılı günler geçirmiş, yaşam-a karşı yenilmişliği, bezginliği yüzünden okunan, festivale bir başka uzak kentten gelen bir şair, o iki halk ozanına:

-Ben de halk ozanı olmak istiyorum, bana da bir mahlas verin, dedi.

Ozanlardan yaşlı olanı şa-kaklarını ellerinin arasına alıp önce şairin, sonra orada bulunanların yüzüne uzun uzun baktı. Sonra şaire döndü:

-Senin adın Bezgîni ol-sun!

Diğer ozan söz aldı:

-Âşıkların dünyasına hoş geldin Bezgîni!

Biz oradakiler de hep birlikte:

-Âşıkların dünyasına hoş geldin Bezgîni! dedik.

Aydanur SARAÇ

YENİ BİR SABAH VE TOHURLAR

her gün biraz daha çoğalıyor yapraklar bu bahçelerde
çakıllar kıyıları uyanıyor, kıyıları gökdelenlere
küçülüyor sonra hayat
kış kadar soğuyan bu evrende

kırgın bir mevsimin ucundayız
dünya üzerine bahisler oynuyoruz
uğurlanmayan ölümlerin yüzleri
kendi vadisini öldüren insanlar yanımızda
kutsal acılar

gölgesinden geçtiğimiz kuyunun karanlığı büyüyor
büyüdüğümüz kışın gürültüsü
orada kuru bir dalın kırılması gibi değişiyor sokaklar
leylek fırtınasındaki kuşlara benziyoruz
koynuna sığındığımız dünyaya
sesleniyoruz sonra gölgesi düşerken sazlığın
orda ne var orada ruhumuzu serin yamaçlara çeviren
sonsuzluk uzun bir uyku yararı yok imla bilgisinin

şimdi öpseniz de geçmez metruk sabahlar
yine tohumlar ekiliyor
tatlı esintiyle şarkılar söylüyor rüzgâr, yaralıyor daima.

Niyazi Mete GÜRGAN

SEN

Sen soğuk
Kapılarında dağ kapılarında uçurum
Her soğuk rüzgâr yalnızlık
Estikçe büyür hüznüm
Acı, gözlerime sinen bozkır.

Sen yabancı
Saçlarında bahar kayıp
Uzaktan çocuk sesli gülüşün
Gün ışığı gibi batmakta
Devrik, adam gövdeli ağaç.

Sen karanlık
Çıkmaz sokakta kaldırım taşı
Güneş kadar küçük ve ateş
Buz kesigi gibi sızlatır
Bitkin, yaşamaya gecikmiş kalp.

Sen zamansız
Gençliğimde ihtiyar
Gençliğimde çocuk
Dört mevsimin yağmuru
Kurak, toprağın aynası yokluğun.

Sen dua
Kabulü tamamsız
Eksik, yaban, eğreti
Yitik, sahipsiz, berduş.
Sen, yaşamak saklı kelime.

Osman YOLUÇ

YANLIŞ MESİH DENEMESİ

Ne gökten bir ihtişamlı balık indirebilirim,
Ne de havarilerim doyar bu küflü ekmekle.
Göğsüme çalاکalem yontulup bırakılmış kalbim ve
Babadan miras bir korkuyu beklemek ile
Ancak birkaç küçük avuntunun altını doldurabilirim.

Ne toprağım şiirin ipek atlasında
Ne su ne de çiçeğim diyebilirim.
Hiç konuşmadan bu ömrü kaç yüzyıl sürdürebilirim?
Ağzıma tıka basa sokuşturulup bırakılmış dilim ve
Açılmayacak onca kapının önünde beklemek ile
Olsa olsa sadece suskun bir kalabalık toplayabilirim.

Çiğerimde buram buram tüten bir eski pişmanlığı
Yakıp alelacele söndürebilirim.
Her gece dağılgan aynı hislerle,
Aynı sokaklara bata çıka neyi bilebilirim?
Varlığımı semirten bu tatlı yeli umutsuzca kandırıp
Ansızın bir acı poyraza döndürebilirim.

Ne süt dökmüş bu asayla denizler yarabilirim
Ne de kurtuluşu müjdeleyebilirim bu hırıltılı sesle.
Koluma paslı bir vıdayla iliştilmiş elim ve
Anadan kalma bir yalnızlığı anlamak ile
Bir kadını en fazla yarım yamalak sevebilirim.

Ne fitratımdaki ateşten cehennemini tamamlayabilirim
Ne de cenneti anlayabilirim koynumdaki nefisle.
Bir arızalı varlığa fırlatılmış ruhum ve
Bunca meyveyi çürüye sürüye ağacıma toplamak ile
Ancak birkaç ucuz soluğun hazzını duyabilirim.

Özlem ÖZTÜRK

ÖPERSEM KANARIM

Ateş kesigi ve camdan bu suskunluklar;
Öpersem kanarım!
Kınımı kesti özlem uykusu...
Boğazımda düğüm.
Öpersem kanarım!
Gözlerinse cumhuriyet gibi
Doğuyor yüreğimde günbegün.
Rozet diye kalbime gözlerini ilişirdim.
Çıplak kalmasın diye gökyüzü
Tuttum ellerimle yakama çiçek diye şiir ilişirdim.
Kime sorarsak soralım,
Aramızda Çin Seddi var!
Öpersem kanarım!
Ama öldükçe diriliyorum.
Her ölüm çıplak gelir.
Öpersem kanarım!
Beni bir tutma başkalarıyla
Biz masal olalım!

TÜRK ŞİİRİNİN KUTSAL SESLİ ŞAİRİ OSMAN SERHAT ERKEKLİ

Ramis DARA

Osman Serhat Erkekli'nin şiirini hiç alışık olmadığım üzere dönemlere ayırarak değerlendirme ihtiyacı duydum. Bu tür bölümlerlerin pek de bir anlam taşımadığını bile bile. Ama burada bir zorunluluk söz konusu.

İlk yayımlanan beş kitap (*Dizgi Yalnızlığı Yok, Fahişe ve Genelev Şiirleri, Düşünen Şiir Akımı [Kuramı ve Ürünleri], Yalnızlığın Yedi Rengi, Gülgün ile Nergis*) ile, 2019'da yayımlanan *İlk Şiirler*, topluca 6 kitap, ilk dönem. Bu dönemde şair Düşünen Şiir adıyla bir akım başlatmış, akım sonradan sönüşe geçmiştir.

Şairin büyük proje kitabı *Yerlere ve Göklere Dair*'i yazdığı yıllarda yazıp yayımladığı 8, 12, 16 sayfalık üç kitapçık (*Osman Serhat'ın Şiir Kitabı, Atatürk Sonsuzlaması ve Okşanmamış Günler*) ilk dönem içine de alınabilir ama kolaylık olması açısından bunlara da ikinci dönem kitapları deme ihtiyacı duydum.

Üçüncü dönem, *Yerlere ve Göklere Dair*. Temmuz 1978 ile Kasım 1989 arasında yazılıp, ilk 5 kitapçığı tek tek 1978, 1979, 1984, 1985, 1986 yıllarında, 6. ve 7. kitapçıklar birlikte 1987'de, 8. kitabın eklenmesiyle tamamı topluca 2002'de yayımlanan, böylece 11 yılda yazılıp, yayımlanması Eylül 1978 ile Eylül 2002 arasında 24 yıl süren 8 kitapçıktan oluşma, şairin büyük emek verdiği kitabını bağımsız bir dönem sayıyorum.

2000-2016 yıllarında yayımlanan üç kitabıyla (*Yeni Şiirler, Ruhun Şehveti -Ürperişler Kitabı-, İnsanlık Hali*), henüz kitaplaşmasa da, şairin teveccühüyle topluca okuma şansı elde ettiğim -okuduğum sırada içinde 36 şiirden bulunan- Son Şiirler dördüncü dönemi oluşturuyor.

İlk Dönem

13 yaşında şiir yazmaya, 15'inde yayımlamaya başlayan 1955 doğumlu Osman Serhat Erkekli ilk kitabını da 18 yaşında yayımlar. Böylelikle 1968-1973 yıllarından söz etmiş olduk.

O sırada ülkemizin şiir ortamı, 1950 sonlarından gelen yoğun imge yüklü 2. Yeni şiirle, 1960 sonları ve '70 başlarında hayat bulan toplumsal denebilecek daha yalın bir şiirin kapışmasına sahne olmaktadır.

Osman Serhat bu iki güçlü akıma yüz vermeyip kendi yolunda yürümek ister. Peşine düşüğü şiir tarzına iddialı bir şekilde "Düşünen Şiir" adını verir. Kısa, özlü, yalın, salt düşünceden oluşan bir şiirdir bu ona göre. (Bu bakışın arkasında Celâl Sılay [1914-1974] şiirinden uzak bir esinti var mıdır, düşünülebilir belki.)

Kitabının adını da ironi (ince alay) olsun diye *Dizgi Yalnızlığı Yok* şeklinde koymuştur şairimiz, yanlış sözcüğünü yanlış şekilde yazarak.

"Düşünen Şiire Giriş" ve "Düşünen Şiir" adlı iki kısa yazıdan sonra, 101 Düşünen Şiir ve Kötü Şiirler adlı iki bölümden oluşma kitabın özellikle 1971-73 yıllarında yazılmış ilk bölüm şiirlerini okuyunca "Garip'in Lirigi" tanımını geldi birden dilime. 1940 yıllarının ünlü akımı Garip'in (diğer adıyla I. Yeninin) lirizmle desteklenmiş hâli gibi biraz bu şiir. Bilindiği üzere Garip şiiri lirizme hiç yüz vermez. Şairimiz için de bir tanım yapacak olursak, duyarlı-düşünür-şair, belki.

Hayvan üst başlıklı şiirden, haiku havasında iki muhteşem şiir aktaralım buraya:

tarih yazmaz
savaşta ölen

hayvanları

....
istiridyeden çıkınca
başlar hapisliği
incinin (s. 12).

Savaşta ölen hayvanlarla incinin hapisliği öylesine söylenmiş sözler değildir!

Hititler, Mısır ordusunu '7 bin atın çektiği 3 bin 500 savaş arabası sayesinde geri' püskürtür. Bizim Osmanlılar Mohaç savaşına 166 bin atla koşar. Waterloo Savaşı'na 30 bin at katılır. Birinci Dünya Savaşı'na bir buçuk milyon! Bu atların üçte birinden fazlası savaşta ölür (Eser Tutel, *At ve Atçılık*).

Osman Serhat Erkekli'yle ilgili yıllardan, yaşlardan söz ettim, ama bir de başka açıdan söyleyelim: Şairimiz bu şiirleri yazıp yayımladığında Galatasaray Lisesi öğrencisidir!

İşin ilginç, ilk kitabı için 1971-1973'te yazdığı şiirlerden bir seçme yapmıştır, ama 1968-1972 yılları arasında yazıp yayımlamadığı şiirleri -yayımlanmış sırasında göre 13. kitap olarak- ancak Temmuz 2019'da *İlk Şiirler* adıyla yayımlamıştır. Bu kitabın başında Galatasaray lisesi yıllarını şöyle anlatıyor: "*Galatasaray'daki yıllarımdan / bir avuç şiir kaldı. / Okulu bırakmama değer miydi, diye düşünüyorum; / değerdi. / Çünkü şairler Tanrı'nın sevilen çocuklarıdır; / çünkü şiir her şeyin üzerindedir.*"

İlk Şiirler'i oluşturan 32 şiir dört bölüm halinde sunuluyor. Bunlar Gelibolu'da ve Galatasaray lisesi yıllarında İstanbul'da yazılmıştır. İlk yazılan şiir de ilk yayımlanan şiir de, bu kitapta. Gelibolu'da Haziran 1968'de yazılan ilk şiir, Elma; *Galatasaray* adlı dergide Nisan 1970'te yayımlanan ilk şiir, Düşünceler adını taşıyor. İlk yazılında, pazardan alınıp yenen elma "yıldızlar arasında" "bir dünya"ya benzetilir, şairin gelecek serüvenine işaret olarak; ilk yayımlanan şiirin adı da onun şiir akımının adını haber verir...

*

1975'te yayımlanan ikinci kitap *Fahişe ve Genelev Şiirleri* 16 sayfalık bir risale. Başta ve sondaki 8 sayfayı künye ve açıklamalar kaplayınca, ortadaki 8 sayfaya, toplamı 105 dize tutan başlıksız 25 şiir yerleşmiş. Bunlarda genelev kadınlarına sevecen ve ironik bir bakış söz konusu. 61 ve 62. dizeler Orhan Veli'nin ünlü Sere serpe şiirinin bitiş ikiliği: "*Olmaz ki! / Böyle de yatılmaz ki!*" (s. 9).

İlk kitapta da yer alan, "*Yoksuldu / gövdesini satıyordu / doğum kontrol hapı almak için*" üçlüğüyle başlayan kitap, cinselliğin, cinsel organların değil, beynin önemli olduğu vurgusuyla biter.

*

Osman Serhat Erkekli kuruculuğunu üstlendiği Düşünen Şiir akımına katılan üç arkadaşıyla birlikte 1976'da *Düşünen Şiir Akımı (Kuramı ve Ürünleri)* kitabını yayımlar. Alt başlıktan da anlaşılacağı üzere bu akımla ilgili yazılar, söyleşiler, akım ve kurucusu Erkekli'ye ilişkin şiirler ve akımı temsil eden şairlerden şiirler yer alır kitapta. En çok şiir de kurucu olarak Erkekli'den.

Katılımcı Erden Aktoğu, İlhami Kurtar ve Gülgün Cinol'dan da birer şiir. Kitabın sonlarına doğru da bir sayfada Osman Serhat Erkekli'nin Hüseyin Avni Akıncı (sonradan Cinozoğlu) ve Ufuk Özvardar'la ortak yazdığı birer şiir daha var.

Erkekli, ilk kitabı *Dizgi...*'nin ilk bölümündeki bazı genel şiir temalarını bu kitabında da ele alır, aynı temalarda yeni şiirler yazar. Bunlar Doğa, Hayvan, İnsan, Ben, Şiir (Şiirin Şiiri), Evren, Su, Yaşam Ölüm, Siyasa. Ayrıca bu kitapta Sanatçı teması da yine iki kez ele alınır.

Düşünen Şiiri şöyle tanımlar Erkekli: "*Salt düşünceden varolan, felsefesiz, bilimsel, matematikle ve karikatürle ilişkili, biçimsiz, olabildiği denli az öğeden yararlanan, kısa, saf,*

yoğun, öz ve yalın bir şiiirdir düşünen şiiir.” (s. 32) Bence bu tanımda en önemli kısım “kısa, saf, yoğun, öz ve yalın bir şiiir”.

Şiirlere ad vermeme gerekçesini de şiiirin adının yerine kendisinin hatırlanmasını istemekle açıklar: “*Bunlara ad koymamamın nedeni; adı değil, şiiirin kendisi akla gelsin diyedir. Düşünen şiiirin akla zaten kendisi gelir ya...*” (s. 13).

Bu arada not edelim: Kitapta adı anılan iki ünlü şair, Yunus Emre ile Orhan Veli olur.

*

Erkekli'nin Eylül 1976'da yayımlanan 4. kitabı *Yalnızlığın 7 Rengi*, Mart 1974 – 23 Ağustos 1976 tarihleri arasında yazdığı ve başlarında sadece yazıldıkları tarih bulunan, 25 başlıksız şiiirden oluşuyor.

Kitabın adındaki “yedi renk” ifadesi ve şiiir başlıklarının bulunmaması baştan sona sadece yalnızlık temasının ele alındığını akla getiriyor belki ama öyle değil. 31 Temmuz 1976 tarihli şiiirde bir kez gündeme geliyor kitabın adı, “*derim ki yalnızlığın yedi rengi / derim ki / güneşin yalnızlığı sinmiş / ölmüşüm / böcekler yalnızlığımın hangi rengi*” (s. 25) dizelerinde. Aynı tema bir sonraki 2 Ağustos 1976 tarihli şiiirde biraz daha sürüyor, o kadar.

Bu kitapta Düşünen Şiiir ile ilgili bir not yok. Ancak önceki kitapta açıklanan ilkeler çerçevesinde yazılıp hazırlanmış bir kitap var burada da.

Bir alıntı: “*şiiir yazmayı ben / buğulu camlarda öğrendim ... şiiir yazmayı ben / karatahtada öğrenmedim*” (s. 17).

Tersinden bir güzellik olsun için, “*şiiirlere girmeyen bir sözcük gibisin*” (s. 11) dizesini de alıntılanarak geçelim, kapak düzenlemesini Sait Maden'in yaptığı bu kitabı.

*

1977'de yayımlanan 5. kitap *Gülgün ile Nergis*'e geldik, değerli hikâyecimiz Necati Tosuner'in Derinlik yayınlarından çıkar kitap.

Düşünen şiiirin katılımcı şairi Gülgün Cinol, iki önceki kitapta “*can gidende kefenim şiiir olsun*” derken, burada şairimizi söylencelerin Nergis'ine döndürüp, kendisi de Gülgün'laşarak, birlikte ayrı bir efsanenin iki ana kahramanından biri olur. Yunus'un “*aşk gelicek cümle eksikler biter*” dediğince, sevgili Erkekli de aşka uğrayınca ileri sürdüğü şiiir akımı yükünün haylisini atar sırtından ve ilk kez bildik şiiir kitapları formatında bir kitaba imza atar.

4 bölümlü kitabın ilk bölümünde bu yıldırım ve muhtemelen platonik aşkın birbirini bütünleyen on şiiiri yer alır. “*ayrıldı / ayrılıklarla sevdim / başkasını sevdim / başkasıyla sevdim seni*” (s. 10) gibi dizeleri de kat edip, çağdaş ve çağcıl *Gülgün ile Nergis* efsanesini, bir kez de, kitabın girişinde gözüme çarpan “Kırpıklarının gölgesi” tamlamasına bakıp, Sadettin Kaynak'ın ünlü nihavent şarkısı “Kırpıklarının gölgesi”ni dinleyerek okuyorum, diğer bölümlere geçmeden.

İkinci bölümde Behçet Necatigil adını taşıyan bir şiiir var. Böylece baştan bu yana, Yunus Emre ve Orhan Veli'den sonra adı anılan 3. şair Necatigil olur.

Düşünen Şiiir akımının mirası, 7 ve 8 parçalı bağımsız birer şiiirden oluşan 3. ve 4. bölümler Uzak Şiirler ile Yalnızlık Şiirleri'nde sürüyor nispeten.

Yalnızlıktır, hüzdür derken, bir önceki kitabın adına bir gönderme ve oradaki atmosfere reddiye çıkıyor karşımıza: “*birakıp yedi rengini yalnızlığımın / rensiz geçtim gökkuşağından*” (s. 59).

İkinci Dönem

Gülgün ile Nergis'in ardından Osman Serhat Erkekli, Düşünen Şiiirden daha büyük ve esaslı projeye, *Yerlere ve Göklere Dair* şiiirine girişir ve bunun ilk kitapçığını da 1978'de yayımlar. Yazılış ve yayımlanışları yıllar süren bu büyük kitabı daha sonra ayrıntılı konuşmak üzere biz şimdi 1979'da yayımlanan *Osman Serhad'ın Şiiir Kitabı*'na bakalım.

Tabloit boya yakın 8 sayfalık bu toplamda 1978-1979 yıllarında yazılmış 13 şiiir yer almakta.

Bunlardan Dönseler şiiiri “*ben Nergis*” diye başlıyor ve beşinci bölümde “*ben Nergis / hâlâ yaşamaktayım*” diye devam ediyor. Buradan fırtınanın dindiğini, aşk kazasının sağ salım atlatıldığını anlıyoruz.

Şair bu kitabını “*Annem ile Babama - Babam ile Anneme*” adamasıyla yayımlıyor. Anneyle baba ifadesini bir de babayla anne olarak kurarak ikisi arasında ayırım yapmadığını gösteriyor. Genel olarak yalnızlık hüznün ölüm gökyüzü vb temalı şiiirlerin birinde onların ikisinin bahsi de geçiyor: “*annem / mücevherleriyle zina halinde*” ve “*babam alkolle sevişiyor*” (s. 5).

Yoksulluklar şiiirinden bir bölümü okuyarak ayrılalım:

*şiiirdi şairlikti
sümüklü böceğin
güneşte umarsız parlayan salgısı
gibi bir çabaydı işte*

umursamazlık bu (s. 6).

*

1981'de *Atatürk Sonsuzlaması* yayımlanır. Birbirine bağlı, açılıp kapanan, 14 küçük karton sayfalık bir bütün halinde.

O kadar çok, boş, manzume nitelikli, mekanik, ruhsuz, fetişist Atatürk şiiiri yazıldı ki ülkemizde şiiir severler bunlardan gına geldiler. Osman Serhat'se belki Dağlarca'yla ilgili dostluğundan esinle; bu kadar az dize ve bu kadar az sözcükle Atatürk'ü ve Kurtuluş savaşını şiiirden uzak düşmeyen teatral bir metin içinde anlatmak ve duyumsatmakla bir yetenek ve ustalık gösterisi sunmuş bence. Mesajı da son derece evrensel: Savaş unutulmuş çocuklar yetiştirmek, insanlığı barış ve sevgi ortamına yöneltmek.

Koro, kadınlar korusu, erkekler korusu, kadın, erkek, ozan... gibi kahramanların rol aldığı bu adeta müzikli oyuna, sonsuzlama adını vermiş.

*

1981-1985 yıllarında yazılmış 12 şiiiri bir araya getiren 16 sayfalık ve kapak desenini şairin annesi ressam Nebahat Erkekli'nin yaptığı *Okşanmamış Günler* kitabı 1985'te yayımlanır.

Kitaba da adını veren Okşanmamış Günler şiiiri eskil bir tragedyanın halk-doğa karışımı kahramanlarının konuşmalarıyla oluşuyor gibi.

Deniz Canavarları adlı ve “*Ablam Fatma Erkekli'nin anısı için*” adını taşıyan yan yana iki şiiirde de şair ablası yaşasaydı kendisinin dünyada olmayacağı ihtimalinin ayrıksı üzüntülerini şiiirleştirmiş.

Kitap, altında 29 Mart 1985 tarihi bulunan Yolculuk adlı şu kısa şiiirle sona erer:

*Ufuklara baktım gemilere
Ey şiiir, sensin, iz bırakan
Tek kadın
Bu yalnız yolculukta*

Üçüncü Dönem: Yerlere ve Göklere Dair

11 yılda yazılıp, toplamı 24 yılda yayımlanan, 8 kitapçıktan oluşma *Yerlere ve Göklere Dair*'i okuyup kısa bir betimleme ve çözümleme yapmada şimdiki de sıra.

Bu kitap iyi bir düzyazı-şiiir olmasının yanı sıra; yalın ama aşkın bir tanrı inancının betimlenip önerildiği, “Eskisöz” diye nitelenen tek tanrılı dinlere eleştiriler yönelttilen “Yenisöz” diye nitelenen bir dille, “İlkdil” diye nitelenen oluşu-tanrıyı anlatan bir kitap. Türk şiiirinde bir şairin kutsal kitap havasında yazdığı ilk ve tek eser. Tekliğiyle de, niteliğiyle de değerli ve önemli.

Tanrısal bir edayla, başta *Kur'an* olmak üzere kutsal kitapların havasıyla yazılmış; öncelikle sevginin, tanrısal sevginin, bunu izleyerek iyiliğin, barışın, sınırsızlığın, ayrımcılık karşıtlığının, özgürlüğün yüceltildiği, paraya ve silaha karşı çıktığı, ısrarlı, kararlı, büyük bir etika denemesi.

Anlaşılmasını kolaylaştırmak için Spinoza'nın 5 kitaplık *Etika*'sı gibi, diyelim. Spinoza'nın bir felsefe kitabı tabii; bu ise dini metinleri eleştirip yeni öneri sunan bir düzyazı-şiir.

Aralarında pek bir ilişki söz konusu olmasa da Dante'nin *Cehennem*, *Araf*, *Cennet* üçlemesinden oluşma *İlahi Komedyası*'nın da adını anıp geçelim bir de. – Hatırı kalmasın; Ezra Pound'un 47 yılda (1885-1972) yazdığı *Kantolar*'ı da analiz hadi.

Tanrısal anlatıcı, ozanı (şairimizi) bir tür elçi seçmiş, onun aracılığıyla insanlara mesaj yolluyor havasında yürüyor metin. (*Akatalpa*'daki günlüğünde "Tanrı kâtipliği" der [Aralık 2013, Sayı 168] sevgili şair, bu kitaptaki konumuyla ilgili olarak.)

Birinci kitabın sonunda ozanın yeri, tanrısal anlatıcı tarafından peygamberlerin üzerinde olarak ifade edilir: "*Sen ozansın ve yalvaçlarla aşık atmaya gerek duymuyorsun. Bunu bilmeleri gerek.*" (s. 10)

İkinci paragrafta, insanlar, "Onlar..." diye anlatılmaya başlar ve öyle gider.

Aynı paragrafta "Söyle onlara" hitabı da gelir. "Onlara bunu söyle" şeklinde devam eder o da.

Kitaptaki üçüncü bir söyleyiş tarzında da, tanrı kendinden, "O şöyledir, böyledir..." diye söz eder. Bunlar yaklaşık olarak *Kur'an*'da da başvurulan anlatım biçimleri bilindiği üzere.

Sevgi-sevgisizlik, yer-gök, gündüz-gece, yaşam-ölüm, ölümsüzlük-ölümlülük, anlam-anlamsızlık, varlık-yokluk, barış-savaş, güneş-ay ve yıldızlar, beşik-tabut karşıtlıkları zaman zaman gündeme gelir ve toplam anlatı, Tanrı inancının önemi ve Dirim'in, her şeyin üstünde oluşunun vurgulanışıyla sona erer.

Dirimle ilgili alıntı: "*Dirim'i kim aşabilmiş.*" (s. 37), "*Dirimin karşıtı yoktur. Bütünün anlamı budur.*" (s. 41)

Kutsal kitaplarda çok önemsenen Söz üzerinde de durulur sık sık. *Kitabı Mukaddes*'te ilk cümle olarak geçen "Önce söz vardı"ya hemen başlarda bir gönderme var: "*Anlamın rengini mi soruyorlar sana? Son sözün olsun ki; önce söz vardı'nın karşıtı duymayacaklar.*" (s. 11) Ancak "*Söz tanrı değildir.*" (s. 38) Tanrı inancının altındadır; o, ölüm korkusunu aşmak için gereklidir.

Anlatı boyunca İsa'ya çeşitli yerlerde göndermelerde bulunulur, üçüncü kitabın sonundaysa "*Kilise senin en kötü aynan oldu.*" (s. 20) eleştirisini okuruz.

Dinlerle ilgili başka eleştiriler: "*Tıpkı dinlerinin olgunlaştığını duyar duymaz paraya ve silaha sarılanlar gibi*", "*Ey dinleri gibi kendilerini de tamam olmuş sananlar*", "*Sadece kılıçlarını seven müminler gibi azad bekleyen herşeyin kanadını yoldular.*" (4. kitap, s. 22).

Kitabın anlatıcı tanrısı kendisine bir ad takılmasına şiddetle karşıdır: "*Bana ad takmakla tatmadıkları bir ayazı çiğniyorlar.*" (5. kitap, s. 30)

Nihayet 5. kitapta bir kez Muhammed, iki kez Allah adı da geçer. Şöyle: "*Muhammed, Ey inkârcılar! demişti, şimdi Lât, Uzâ ve bundan başka üçüncüleri olan Menât'ın ne olduğunu söyler misiniz? Bunlar sizin ve babalarımızın taktıkları birer addan başka nen değil. Allah onları destekleyen bir delil indirmemiştir.*" (s. 32)

Diğeri çok çarpıcı, dikkatle okumak gerek: "*'Gelibolu'da çatanaya mavna derlerdi' diyorsun. Sen çatı dersin çadır dersin ama çatanayı duyamazsın. Onlar da 'Allah' diyorlar ama tanrıyı tanımıyorlar.*" (s. 32)

Allah sözcüğünün kökeni Akatçaya uzanır, Arapçaya gelinceye kadar da uğrayıp geçtiği çeşitli diller vardır. Fakat şairin meselesi daha derindedir; iki ayrı kitapçıkta şöyle

vurgular konuyu: "*Onlar ad vermenin put yapmakla bir olduğunu anca görebilirler.*" (5. kitap, s. 33 ve 7. bitik, s. 41).

Muhammed adı da 6. bitik'te ikinci bir kez daha geçer. Çinli, Hindu ve Budacılar aralarında anlaşabilirlerken; üç semavi dinin mensupları: "Yahudi", "Muhammed'in getirdiğini öpen ile İsa'nın ayağına ağzını götüren..." (s. 39), anlayamazlar!

(Kitap-bitik ikiliği, şundan: Şairi ilk beş bölüme Kitap, sonrakilere kitap anlamında Bitik demiş.)

Şairin yıllar içerisinde yazdığı bu metni Yenisöz olarak nitelediğini söylemişim. Bu ifade bir de şöyle geçiyor kitapta: "*Yenisöz nerede ise kutlukent orasıdır. Sana katılmayan geçerliğini yitirecektir. Onlara bunu söyle.*" (s. 39)

Metin boyunca arada bir zekâ, dil, düşünce gösterisi de yapıyor tabii şair, özlü sözler söylüyor: "... *İğri Gözde Düz Kaş Sivri Höyükte İki Baş Olmaz.*" (s. 30)

Düşünen Şiir akımı döneminden gelen bir imgenin burada da tekrarlandığını okuyoruz: "*Yaşarlar, tutsaklığı istiridiyeden çıkar çıkmaz başlayan birer inci gibi*" (s. 8).

Tanrısal bir edayla yazılmış, Türkçede cinsinin (genus) ya da türünün (species) ilk ve tek örneği bu önemli ve değerli şiir kitabının daha yakından okunması, bu tarz başka şiir kitaplarının da yazılması gerektiğini düşünüyorum kendi payıma.

Dördüncü ve Son Dönem

Şair hayatının projesini yazıp rahatladıktan sonra, belki başka sebeplerle de bir süre az şiir yazar, kitap yayımlamaz. 1995'te şiirlerinden seçmeler yayımlanır, *Yoksulluklar* adıyla.

2000'de yayımlanan *Yeni Şiirler* kitabında çoğunluğu 1998'de, 1999'da yazılmış şiirler yer alır; 1980'lerden gelen şiirlerle 70'lerden gelen bazı dizeler de bulunsa da. Çocuksu şaşkınlık, sevgi ve sevecenlikle yerlere, göklere, doğaya, aşka, hayata, ölüme, şiire, rüyaya, yalnızlığa bakan üç bölüm halinde sunulmuş 36 şiir var bu kitapta. Şairin ressam annesi Nebahat Erkekli'nin desenleriyle değeri artmış güzel şiirler içeren güzel bir kitap bu. Hera Şiir Kitaplığı'nın sahip ve yönetmeni şair Hüseyin Alemdar'ı da selamlamadan geçmeyelim bence buradan.

Esenlenen şair sayısı artıyor biraz bu kitapta: Necatigil, Rilke, Goethe, Dante, Dağlarca, Sedat Umran, Haşim Çatış, Mehmet Sarsmaz, Müslim Çelik, Arkadaş Z. Özger, Yunus, Rimbaud.

On yıllar önce ilkin Camus'nün lirik denemelerinde rastladığım, ondan da önce çocukluk derelerimin armağanlarından çakıltaşlarıyla içsel bağım, kitabın ilk şiiri Okuyucuya'da, şairin ya da şiir kişinin kendisini "*Belki de bir çakıltaşı / Zamanın ırmağında sürüklenen*" (s. 7) olarak nitelediği dizelerle taçlanmış oluyor...

Sondaki Beyitler'den de şunu seçiyorum: "*Mezarlığa gittim, kalkın ey ölümler, dedim; bahar geldi / Biliyoruz, dediler, göreceksin bağrımızda açan çiçekleri*" (s. 90).

*

İkinci seçme şiirler kitabı *Gitmemiştin ki*'den (2002) sonra Mayıs 2003'te yayımlanan ve 8 bölüm halinde sunulmuş 160 sayfalık *Ruhun Şehveti -Ürperişler Kitabı*'nda ağırlıklı olarak 2000-2002 yıllarında yazılmış şiirler yer alır. 1998 ve 1999'dan gelen az sayıdaki şiirin yanı sıra bir adet de 2003 şiiri var içlerinde.

Önceki kitap *Yeni Şiirler*'le kan ve can ortaklığından söz edilebilecek bir kitap bu. Yaklaşık aynı atmosferi, benzer "ürperişler"le dile getiriyor iki kitap da. Burada ölüm biraz daha fazla belki. O kitaptan birkaç şiir ya da dize bu kitaba taşınmış. Kitabın sonlarına doğru bu duygudaydım ki şiirleri okumayı bitirince baştaki –belki şairin de onayıyla– editör notu olduğunu sandığım notu okudum. Burada bu iki kitabın ileride "Ürperişler

AYVALAR ÇİÇEKLENİRKEN

üçtür seninle karşılaşıyoruz!

eğer gelirsen bu sefer sevişeceğiz,
her öpüş ölümü doğuracak ağzımızda
insanların yaprak olup dallardan düştüğü
bu vakte beni dalımdan düşürme

Muş ovasına berfinlerin kokusuna gideceğim
kar su olup akmıştır Kulp'un köylerine
dur, daha o sudan içmedim

tırmanacağım ağaçlar
koklayacağım tomurcuk
seveceğim çocuklar

köpeklerin ve köylerin uykusunu dinleyeceğim
gözlerin ve ellerin yandığı ateşte
yeni acılarım olacak fiziğin ve kimyanın ötesinde

çivi üstüne çivi
küllerim hâlâ sıcak bir can bir nefes
dayanamaz bu yürek hep kış hep meyilli

kollarım epeydir uyuyor göğüslerinde
içim geçiyor bahtsız gecelerin tenhasında
kim aramıza girecek kan kırmızı kalbiyle?

uyanalım ayvalar çiçeklenirken
uyanıp kulaç atalım rüzgâra
tek ayak üstünde bin cefaydı dile gelen
söyledim şu boynu güzele:
ayvalar çiçeklenirken gel
terli ve çıplak gel

Kitabı" adıyla birlikte yayımlanması öneriliyor. Katılıyorum bu öneriye.

Lakin sonradan gelecek diğer kitap ve şiirlerin de bu iki kitabın havasıyla uyumlu olduklarını göreceğim - görüyorum bütün şiirleri okuyup bitirince.

Nottaki karşı çıkmak istediğim şeyse şairimizin Baudelaire ve Rilke ile karşılaştırılması. Bence böyle şeyler kimseye ne bir şey katar, ne de ondan bir şey götürür.

Kitapta bu iki şair dışında ülkemizden Osman Serhat'ın sevip dostluk kurduğu Fazıl Hüsnü Dağlarca ile Sedat Umran'ın adları geçiyor yer yer. Şöyle de bir dize de var örneğin: "*Biz susmayı denedik; Dağlarca, Umran ve ben*" (s. 153).

Adı anılan diğer şairler: Dante, Shakespeare, Nerval, Hölderlin, Verlaine, Rimbaud, Hallac-ı Mansur, Yunus, Nâzım, Lale Müldür, Haşim Çatış, Serkan Ozan Özağaç, Nurullah Can, Cenk Koyuncu.

"*En sevdiğim şair Sait Faik sonra Necati Tosuner*" diyor "Osman Serhat öldükten Sonra Yağmur Yağdı mı" şiirinin bir yerinde (s. 32), sevgili şairimiz. Benim edebiyatımızdan en sevdiğim kişi Sait Faik olduğu için onun bu dizesini özellikle alıyorum buraya.

*

Eylül 2016'da "Sevil Aşar'a" adamasıyla yayımlanan *İnsanlık Hali*'nde, 1998-2016 yıllarında yazılmış 32 şiir yer alıyor.

(Ancak bunlardan, şairimizin kardeşi değerli tiyatrocu Özgür Erkekli'nin şiir başlığı olarak sunulduğu anneye adanmış şiirin şairimize değil, kardeşine ait olduğu özel bilgisini buraya not edeyim. İlk kitap *Dizgi...*'de de iki şiiri var Özgür Erkekli'nin. Böylece onun ağabeyinin kitaplarındaki şiir sayısı üçe çıkmış oluyor.)

Kitabın sayfalarında yine her zamanki gibi gökyüzü, kuşlar, yıldızlar, rüyalar, aşk, ölüm, tanrı uçuşuyor. Fazladan, ölmüş anne ve babayla sohbetler, onlarla ilgili tasavvurlar da var.

Önceki iki kitap gibi bu da epey sayıda "dörtlükler" ve "beyitler"le sona eriyor.

Diğer kitaplardan farklı olarak burada Romalı şair Ovidius'un, Ahmet Erhan'ın, -*Hisar* şairi olarak tanıyıp sevdiğim- Mustafa Necati Karaer'in adları geçiyor.

Ve bir ikilik: "*Dağ keçileri tuzu nasıl yalarsa / Ben de yalnızlığı öyle yaladım*". 'Ancak' bu alıntının yapıldığı Kitab-e-i Seng-i Mezar şiiri şu ikilikle biter: "*Ancak yine de yazabilirsiniz mezartaşıma: / Sevdiği kadınları sonsuz kılan adam burada yatıyor.*" (s. 28).

*

Bu son kitaptan bu yana geçen dört yılı aşkın zamanda şairimiz, yeni şiirler yazmaya, başta onun da sürekli şairi ve yazarı olduğu dergimiz *Akatalpa*'da olmak üzere yayımlamaya devam etti. Elimiz tutup gözümüz görürken bunları da kitap olarak görüp okusak keşke...

Diyordum ki...

36 şiirden oluşma *Son Şiirler* dosyasını ediniyor ve ne mutlu ki bana, bu şiirleri henüz kitaplaşmadan topluca okuyorum.

Yazsonunda taze olgun meyveleri usul usul tadar gibi. Cana can katar gibi.

Teşekkürler, sevgili arkadaşım Osman Serhat Erkekli. Senin temiz kalbinden ve ışıklı şiirlerinden balık da halk da hâlik de son derece hoşnut, bunu unutma...

Osman Serhat Erkekli'nin şiir kitapları

* *Dizgi Yalnız Yok*, İstanbul Matbaası, İstanbul, Ekim 1973, 48 s.

* *Fahişe ve Genelev Şiirleri*, İstanbul Matbaası, İstanbul, Nisan 1975, 16 s.

* *Düşünen Şiir Akımı (Kuramı ve Ürünleri)*, İstanbul Matbaası, İstanbul, Ocak 1976, 92 s.

(Erden Aktoğu, İlhami Kurtar, Gülğün Cinol ile birlikte)

* *Yalnızlığın Yedi Rengi*, Matbaa 13, İstanbul, Eylül 1976, 32 s.

* *Gülğün ile Nergis*, Derinlik Yayınları, İstanbul, Aralık 1977, 64 s.

* *Yerlere ve Göklere Dair*, [C] Yayınları, İstanbul, Eylül 2002, 48 s. (8 kitapçıktan oluşan bu toplu kitabın 1.'si Eylül 1978'te, 8 kitabın birlikte basımı ise Eylül 2002'de gerçekleştirilmiştir.)

* *Osman Serhad'ın Şiir Kitabı*, Özdiç Matbaası, İstanbul, Eylül 1979, büyük boy 8 s.

* *Atatürk Sonsuzlaması*, Derinlik Yayınları, İstanbul, Ekim 1981, 12 s.

* *Okşanmamış Günler*, Kent Basımevi, İstanbul, 1985, 16 s.

* *Yeni Şiirler*, Hera Şiir Kitaplığı, İstanbul, Kasım 2000, 96 s.

* *Ruhun Şehveti -Urperişler Kitabı-*, [C] Yayınları, İstanbul, Mayıs 2003, 158 s.

* *İnsanlık Hali, Komşu Yayınları - Yasak Meyve*, İstanbul, Eylül 2016, 64 s.

* *İlk Şiirler*, Klaros Yayınları, Ankara, Temmuz 2019, 58 s.

* *Son Şiirler* (Henüz yayımlanmadı, 2020)

Not: Osman Serhat Erkekli'nin iki kez de seçme şiir kitapları yayımlanmıştır:

Yoksulluklar, Hera Şiir Kitaplığı, İstanbul, Kasım 1995, 96 s.

Gitmemiştin ki, [C] Yayınları, İstanbul, İstanbul, Haziran 2002, 46 s.

ŞİİR HIZ KESMİYOR

Hüseyin PEKER

Veysi Erdoğan'ın Ve yayınevi'nden çıkan '*Kendimden Biri Değilim*' adlı yeni şiir kitabını elime alınca, aklıma türlü şeyler tuttu. 1982 Diyarbakır doğumlu öğretmen şairimizi İzmir'e geldiğinde tanıdım. Uzun boyu ve sakın duruşu yanında, sırtında bir sırt çantasıyla yurdu gezen, araştırıp buluşturan bir hali vardı. 2008 de Yaşar Nabi Nayır şiir ödülünü, 'Şimdi Terk Edin Çadırımı' ile aldığı ise araya giren meslek, tayin ve evlilik nedeniyle bugüne erişen yeni şiir kitabının uzun aradan sonra okura kavuşması sonunda 'oh nihayet buluştuk!' dedirtti bize. Uzun boylu şairler deyince gene Zaza olan Ömer Berdibek ve İhsan Baran'ı anmalıyım.

Veysi Erdoğan'ı gerek ilk kitabında ve şimdiki kitabında okurken değişmeyen kanım; çöl ekseninde buluşan, kendini takıntı derecesinden gündemden düşürmediği ben merkezci bir şiire çalıştı oldu. Kitabın 42 sayfalık ilk ve uzun şiiri, Perdeler' den başlayarak, Levhalar, Zamirler, Defterler bölümlerinde de, yakın anlatım ve üzerinde oya gibi işlenmiş, çalışılmış bir 'ben' tezi etrafında döndüğü görülür şairin. Tıpkı Mevlana ya da Hafız da olduğu gibi:

'Yalnızlığı seçen kişinin alemi seyre ne ihtiyacı var?
Sevgilinin civarı varken sahraya ne hacet?' Hafız Divanı'ndan
'Sözlerim güzel mi kokuyor? Hayır. 'Gel' rüzgârı
götürüyordum. Azıksız kaldım' Sohrap Sepehri 'Keder Sark'ından

Mevlana gibi kendi ile uğraşan şiir ve düşünce üstatları çoğaltılabilir. Veysi Erdoğan, bu çok çalıştığını sandığım ikinci kitabında da durum farklı değil. Hatta daha koyulaşmış, daha ermiş perdesinden kendine yaklaşmış. Kendi iç sesiyle titreyip duruyor:

'içe doğru büküle büküle
kağıda serin bu yaraya yokluk bile dim
ben dedim çok çalışılmış bir kederin içiyim'

Kendini bazen bir 'kelime' kadar incemiş gören, kabuktan geldiğini farz edip, zamanın tenine kelime diktğine varan bir iç yelpazede koşturup duruyor şair. Bazen 'bu kasırga sizden geldi, bu leke sizden' diye dışa dönme çabası içinde görülse de, 'yedi gülden sonra dünyaya geldim' vahiy'ini de göğünden koşturup üstüne salıyor.

Veysi Erdoğan, içinde birçok şiiri barındıran bir uzun şiire çalışmış, ağır bir işçilik, birbirinden keyifli okumalar sergileyen, 'bütün ihtişamıyla üstümüze saltanatını saldı' bir Veysi Erdoğan portresi. İnsan teninden bir kırbaçla kırılmış, bazı yerde su'yu bile ters tuttuğu baş döndüren bir 'ben okuma kitabı'... 'yaranın suretine vardım ki bir gül bıçak açmış' diyen eşsiz deyişler. Farz edelim karanfil bir benzetmedir tarzında uçsuz bucaksız benzetmeler. Kendi etrafında dönen bir hikâye. Tematik olarak bakıldığında, uzun boyu etrafında okuru gölge gibi alanına çeken bir alımlı perde. Şair, alanını daraltıyor mu, karartıyor mu bilemedim? Her şeye uzak gözlüklerle baksa da, yakın çerçevede durakalan bir çöl anıştırması.

Halil İbrahim Özbay, Adana'da doğup büyümüş, Malatya'da okumuş. Ne kadar olsa, onu İzmir'de tanımamıza rağmen güney özelliklerini yansıtan ve yaşatan bir yanıyla hatırlanıyor. İlk kitabıyla Arkadaş Z. Özger ödülünü aldı ve olgunluk yaşlarına rastlasa da şiiri, yazmayı uzun süre bırakmadı. Arka arkaya olmasa da bir şiir kitabı daha çıkardı arada. Şimdi de bir deneme kitabı ve elimdeki '*Yayı Eksik Viyola*' Klaros yayınlarından karşıladı bizi. Kitabın girişinde doğum yılını yazmayışı, ve ilk sayfasına 'Elbette Özlem'e, beni en çok anlayan olduğu için; kendimi anlamazken bile' diyerek söze

başlaması ilk dikkatimi çekenler. Öncelikle ilk kitabını aşan bir yanı var bu üçüncü kitabın. Daha derli toplu, tematik olarak kendini anlatmaya hizmet eden bir çizgiye çalışmış bir toplam. 'eski bir hastalıktı sürekli çocuk kalmam' demenin ardında, babamsız sokağa çıktım itirafı, 'kokladım bir kadının kohnunda ne kadar günah varsa' ve buna benzer, yaşadığın güne dair hesaplaşmalar onun yaşama dair çocuksu ve hareketli duruşunu bize geçirir nitelikte. 'dünya çok kullanışlı bir yer' derken yaşama dair bilgelik süzgecinden de geçiriyor her şeyi. 'nehrini yatağında ustalıklarla kullanan' birinin odalarda ve çoğunluk dışarlarda geçen hikâyesi. 'şehir aslında fragman' derken belirgin bir noktayı kastettiğini sanmıyorum. Onun yaşama dalgalı bakışı ve süzerek önümüze sürüşü kitap boyu belli zaten. 'tanrı dalgındı saçlarımızı bile kendimiz uzattık' dizesini nasıl anlayalım? Saçların uzaması tanrının işi midir? Yoksa insana dair değişikliğin dışı var mı? Bence şair içinden geldiği gibi bir yolda, eğri büğrü de olsa yürümeye çalışıyor. Bir yürümenin, adım atmanın, hareketin kitabı 'Yayı Eksik Viyola' Özbay, yaşadığı her noktayı eksik sayıyor bir bakıma. bir eksikle tamamlamak noktasında esasen.

'Vesikalık devlet' Onun kendince yarattığı görüntülerden. Gezmeler, yolculuklar, hep bir tren penceresinden akıp giden hayatın görünüşü gibi. Dur durak bilmeyen bir şiirin noktalaması yazdıkları. Uçarı, koşmayı özleyen, yürümeyi eksik etmeyen bir yöntem.

'şairim: hiçbir kemanın gramerine uymaz kelimelerim
yani her gün doldurduğuşu dilini
şehirden uzak bir şiire dökerken
hayatla çöplüğü karıştıran cahilim'
'Yayı Eksik Viyola' bence bu yılın iyi kitaplarından.

'yorgun bir balinanın kalbine vurmuş karadır dünyam'
dediği, gezip tozduğu, üstüne üstlük pek de durmadan soluksuz yaşadığı dünyanın bir molası bu kitap. Görgüsü artmış bir şairin elinden. Yaşamı hep kucaklayıp, hem de vedalaşma sesi veren ayak sesiyle karşılanmış bir sabah koşusu nefesinde.

Devrim Horlu'nun '*Taştaki Dikiş İzi*' adlı yeni çıkan, ikinci şiir kitabı beni çok başka yerlere götürdü. Sanki Atal Behramoğlu'nun 'Yeniden Hüzünle', 'Kör Bir' şiirlerinin yazıldığı günlere eklendim. Goethe'nin Werther'in Acıları kitabıyla Puşkin duygularından kopan günlere. Gerçi Behramoğlu'nun anlatımcı yönü D.Horlu'nun şiirlerinde hiç yok. Ayrıca sahici, hayattan kopmuş, her sözü taş gibi ağır deyişlerden örülmüş yaralı ve inandırıcı bir söylemle karşı karşıyaydım. Özkan Mert'in 'Bir Elma Büyüklüğünde Sakallarım'ı yeniden yazılır gibiydi. Ya da Refik Durbaş'ın 'Yalnızlık bana Düşer Usta' dediği günlerin sıcaklığı taşı durdu içime. D.Horlu'nun yazdığı ve biçimlediği şiir elbet bunlardan ayrıydı. O bazen 'korktuğu şeylerden söz açmayı bilerek, buyur edildiği tüm sofralarda, midesi tıka basa etle dolup taşan dünyanın' seslerini birleştiriyordu. D.Horlu'nun kendisiyle, annesiyle yaşadığı çocukluğundan büyüklüğe bitişen bölümle, kısa kalan kolları, romatizmalı dizleriyle, bazen de görmesi bozulan gözleriyle bir zoru var. Dünyayı kendisine hep eksik bırakan yanlarından söz ediyor: hem sevgilisinin, hem de ona ayrılan gün artıklarının.. 'nasıl bölünür ekmek, soba nasıl yakılır' ya da 'kim kırar soğanı, sofrayı kim toplar' derken sahiciliğin de ötesine geçiyor. Gerçekçiliği bir hayal örtüsüne bulayarak süslüyor. Hayal gören, düş süsleyen uyumlu da söz konusu dizeler arasında.

'elime yüzüme bulaştırdığım ne varsa
beni biraz daha benzetiyor sana'

D. Horlu kendini beğeniyor ama memnun değil. 'kimsenin bıçağında suç aramayı öğrenmedim' dediği yerin argosu, ya da bıçkın yaklaşımı belki olduğu gibi kalmasından. Asla İkinci Yeni uzantısı bir şiir yazmıyor. Onun olanaklarından

yararlanıyor yararlanmasına ama, yaratmak istediği şiir düzeni tüm akranlarından farklı.

'zayıf veletlerin gönenci' onun şiirinde genişleyen bir kavram. 'çatlağı genişleyen bir ceviz olup açılıyor gözlerim' de onun karmacasını yaptığı hayatın içinden koparttığı kavram örgüsünden. 'yüzümün bir rengi vardı evvelden, güzel ve diri' dizesinden de anlaşılacağı gibi, kendini çok dinleyen biri. Yer yer memnun değil, sitemi var. Hem de 'bu dünya için boşuna yoruldum' diyecek kadar anlamından kopmuş. Ağzındaki salyayı silip 'bunlar benim kardeşimdir' diyen bir sıcaklık, bir kaynaşma. 'tuhaf ve çirkin bir ahalsiniz, sizin için üzgünüm' söylencesinde bulunacak kadar kendine dönük. Yarasını dikmeye çalışıyor herkes gibi. Ama tüm bunların arasında Devrim Horlu kendini fazlasıyla dinliyor. Onu avlamaya ayarlı saydığı dünyada 'çatlağım çıplak' dediği oluyor. Belki kitabın ilk beş şiirinde taşlarla kurduğu paralellik, ona bir rahatlatma duygusu vermiş. 'büyüdüm' diyor bir şiirin sonunda. Çok anlamlı bir deyiş bu. Taş ustası cevherinin kavgacı, hırslı, dirençli dünyasından seslenerek eksiltiyor taşları, ya da başka deyişle taşları ortaya döküşü bundan...

1988 doğumlu Sivas kökenli şairimiz 2017 Yaşar Nabi Nayır Gençlik ödülü sahibi, 'Taştaki Dikiş İzi' adlı, İthaki yayını ikinci kitabı da bu yıl dikkati çeken yapıtlardan.

Petek Sinem Dulun, ilk kitabı 'Ara Kat Sesleri' ile karşımızda. İlk okuduğunuzda yazılan şiirden farklı bir sesle karşı karşıya olduğunuzu anlıyorsunuz hemen. Somut şiire yakın, deneysel ve avangart şiirden izler taşıyan, modern çizgiler yansıtan bir bakış. Bir anda Aslı Serin'in, *Heves* grubunun yanına ilişirelebilecek yazılan şiire karşı duruş, klişeleri; anlamdan, gelenek çizgisine varana değin silip süpürmüş protest bir anlayış.

Şiirler arasında mekanığe dayanan, uygarlığın akışına kafa tutan çok şey yıkılmaya, karşı durulmaya çalışılan birer nesne halinde anılmış. 'duygu erozyonları, eril mazeretler, plaza denetçileri, insani değer ölçümleri, adli tıba giden yolculuklar, formasyona giriş çıkışlar, hafriyat kamyonları, kornea tabakası komplikasyonları' benzeri şiirde henüz yer almamış kavram ve sözcükler bir bir denenmiş, hatta geleneksel şiir çizgisine karşı duruş halinde ses uyumuna boş ver dercesine yerini almış. Yer yer mekanikleşen bazen de şiirselliğe tümünden karşı duruş sesi veren bu anlatımda daha önce 'Öykülem' dergisini çıkaran Petek Sinem Dulun'un öykü tadına yaklaşan denemeleri de yerini almış.

'Şefkat dolu seçim vaatleri' de işin içine karışınca güncelliğe de, yıkılan uygarlık abidelerine de karşı duruş söz konusu. 'Tazyikli su lobisi, barikatlar ve Tv sansürü' de sırada Dulun şiirinde. Biçimsel örgüsü gün sayımlarında başlayan şairin hiçbir deneyi iskelemediği da, bellek kartları arasında. Teknik yorumlar'ın da şiire renk kattığı eklenebilir.

Petek Sinem Dulun hayli cüretkâr saydığım bu ilk kitabıyla 2019 Altın Defne Genç Şiir Ödülü'nü de kazanmış. Bundan sonrasının öykü mü şiir mi, yoksa daha başka bir dal mı olacağı da kesin gözüküyor?

Sonuç yok. Kanıt yok. Ben bu deneyselliği sevdim.

Hayri Yetik, Klaros yayını, 2020 basımı son şiir kitabı 'Ben, Sana 'Sen' Diyen 'Ben'i Yapan Kimse'de gene araştırmalarına devam ediyor. 1954 Siverek doğumlu Ahmed Arıftan Ortadoğu metinlerine bazı deneme ve araştırma kitapları bulunan Yetik'in; yedinci şiir kitabı oluyor bu. daha çok edindiği kültüre dayalı duraklara uğrayan Yetik'in, denemek istediği tarz da bu. Daha çok Ortadoğu ülkelerinin, yakın kültürüne eğilmek, o yörenin gizemli kültüründen bugüne yakışan öykülerden şiir çıkarmak. Bunu daha çok düşünce emellerinden yapıyor. *Serhoş'tan* başlayıp *Bilal Tabirhanesi'ne* başlayan çizgide ve bu son kitabında da yaptığı birbirine

AKŞAM AY BEMBAYAZ HİLAL

Akşamla gecenin buluştuğu gün,
Akşam esmer,
Bulutlar, yapraklar arasından süzülüyor
Ay bembeyaz hilal

Mevsim ilkyaz
Tomurcuklar dallarda resim
Başlarını kaldırmış bakıyorlar
Yağmur çiseliyor incecik

Ağaçların çiçekleri makyajla süslü,
Bu güzellikler sevinçlerle
İstanbul'un caddelerinde dolaştım,

Hiçbir şeye benzemiyor
Seviyle ilgili geceleri sessizlikle
Yıldızların yalnızlığı

En çok isteyerek bir başmalık
Herkesin kendisiyle olduğu,
Mevsimlerin güzelliğiyle
Seviler duygularla yaşadırı

Sevmenin dostu anılar,
Kalplerin kırgınlıkları,
Dalgalıkları yadigar

Geçen günleri özlemek
Sizdiniz duyan acılarını
Perdeler ardından ki gece çiçeğinin

Anılar anmalar herkesin kendisinin
Akşam Ay bembeyaz hilal

benzeyen birer deney ve alıştırmadan kaynak alıyor. Bu kez söyleyişine ve düşünce örgüsüne de yansıyan şiirsel sistemde Arap alimlerinin bir esintisi, bilgelerin yalınmayak köşelerde bekleyişi var. 'ömrüm suç, suçum ceza aklım başıma bela' Bir tür hem sestem hem güneyli bilge hocaların dil ve düşüncesinden kaynak alan alimane deyişler... 'geri kalanım, yavaş dedi senime' Belki de en sahici dizesi şu oluyor böylesi bir toplamın. Ya da başka deyişle ayağı yere değen ifadesi:

'tarih başka bir yalan bulsun kendine
hayat başka bir oyuncak'

Şairin içinde sanki bir başka kimlik konuşuyor. Gizli bir kaynaktan aldığı sesle eğitiliyor. 'gelmesi için geçmiştek nelerden nelerden' Yetik de kendinden çok bir ermiş edası seslendiriyor şiirleri. 'kimsek kimiz ya da hiç kimse'

Ben böyle uzun çalışılmış, tematik bir bütünlüğe ulaşmış şiir toplumlarının, art arda başka kitaplarla karşılaştırdığında apayrı deney tablosu çizdiğine bakarak, Yetik'in bu uçlarda kendine bir yer bulması ve onu sürdürmesi gerektiği kanısındayım. Yoksa daha üst yerlerde anılması gereken yapıtları biraz da istenen yere ulaştıramıyor... Son şiir kitabı seviyecek, incelencek bir yapıt oysa.

SONRA HAYAT DEVAM ETTİ

boğucu karanlıklar ağırlıyorum sevgilim
sobaya yaslıyım tutmaç içiyorum
adımlarım yorgun gönlüm içli
havamda yoğun sis zulamda geçimsiz zaman
ne kalır o beni benden alıkoyduğunda
diye dürtüyor uçları maharetli şeytan
askıda kalıyorum sevgilim
nâromantik hergelelere kalıyor meydan

anla, artık derdim yok içindeki narla*
sabırla aşılın sarplık umrumda değil
seni düşünmem rastlantı seni göstermiyor pusula
farkındayım, en çok inkâr yakışmıyor aşka

bir yorgunluğa sığdık
bir avuntuyu terledik
ellerimiz tam gelmedi isyana
boşuna devrimler bekledik

çakılı defanslar karşıladı kontralarımızı
cak cak çiğnedik anayasayı
bir sancıyı kendiyile beslemek, bir ağrıya adres olmak gibi
açık bıraktık kabuğumuzu, bıraktık karışın yaralarımız

sevdim seni bir duvarı örer gibi
bir şehri yerinden söker gibi sevdim seni
nasıl dalgınım sana bilsen içim nasıl yangın yeri
hem sahip olduğun şeyi özlemezsin ki

tütünün döngüsel tahakkümü
çocuğun çaresiz titreyişi
ebedi açlık, edebi sığınak
boşuna yordu beni tüyü yolunmuş almanak

oldu buldu bulanak getirsinler
gölgeme hortum tutsunlar üstüme devlet
keyfi kaçsın doğanın tufanından utansın nuh
ben yerimde değilsem yerçekimi unuttursun kendini
artık yeter, sorular ayrılmasın karıncalarına...

sanatı egodan sıyrınlara ve özne çıplakken azanlara
yanlış anlaşılmalı post-modernizmin geç kalmış modern
çocuğu olarak
teyzenin yavaşlığı, balıkçının telaşını görmekten gelip
sakin kasabalara ve dingin insanlara alışmanın zorluğu
ve hayat hep avcumdan kayacak korkusuyla
yol alıyorum rotasız, hasarlı bir mavnada

sırasını savdı tanrı
vardiyasını değişti melekler
çalan azrailin şarkısı
dans bitti dağılılabiriz

* dürtme içimdeki narı üstümde beyaz gömlek var
- Birhan Keskin

SUÇ MAHALLİ

Günlerin akması sığmaz gecenin yokuşuna
suç mahallinde görülen sabır taşları
renginden ele verir geceden getirdiklerini
kuruyan kanda kalır yanağı kırmızı sabahlar
sokak ortasında rüzgârı yığılıp kalır uçurtmaların
kol saatine bulaşan tedirginliğin akan hızı
gitmeleri adımlar, ölümden yaşadığı güne kadar

kırılan varsa, cama örülen duvarda saklı
üstüne yıkılan kopuşlar vazgeçmelere yaslanır
gönül çıbanı deşer kendini, açılır pencereye
susar kalır mavi, dilsizin körelmiş gecesine
taşın sırrı koptuğu dağdan gelir ateşiyle
dağ dilinde iç kanamasıdır düzlüğe kopanlar

sessiz soruyla bakan gözlerin inancı
geçer evlerin çatısından damlayan sağanağa
kanar suya kapılıp sürüklenen akıl
yeraltı damarlarından fişkirir alın terimiz
teninde saplı kalan sabahların taşkınları
kırılmalar bende yığılıyor gitmelerin şehrinde

her mevsim kendinden seçer çiçeklerini
coşkusal uzaklıklarda yanar küstüm çiçekleri
günü kızartır saçlarındaki sombaharın yaprakları
gülü sabahladıysa dikenlerden söze başlanır
erdemini geçmişini temizler sızılı sözler
suçunu yalıtın görkemli körlüğün efendisi
yamalı adalet delik olur, akıtır zamanı körlüğe

suçumuzu perişan edip doladık boynumuza
varsın yükümüz kendimize ağır olsun
uyu(ş)muş kederden geçmiş güzün tatsız dili
suç mahallinde kanamış susmaların yarası
çiçeği giydiren sokak, baharın çığlıklarını silmiş
çölden kaçan tanrının mecnunu çok olurmuş

kendine çıban yıldızı parlatan bekleyişin kıymığı
suyun gecesi akmamış sabaha birikmiş mavide
nazara kesmiş ahrazın dilinde çoğaltmış suskuyu
yarası derin kuyular mazisi polis düdüklüğü
eski desenler çizilmiş işlediğim suçun yüzüne
hüküm giymiş şöhretli cübbelerde,
dügmesi suç unsuru

AKINCILAR

Önce sanatçı
açar surda gediği
sonra ardından değil
arkadan gidenler yer
sermayesini
şimdi okları göğüsleyen kim

Nurgül ÖZLÜ

KABUKLAR

güneş titrer kapatırken perdeleri
dilim damağında
mavi elmadan bir ısırık
soğuk odalarda yaralarımız
ağzın ne sıcak

serinliğin az ileride bir dere
çıplak ayaklı
kumlu çakıllı
canı çekiyor ellerimi
sızlıyor yatağı derinden
aramızda bir sakinlik

iki damla tadın tuzuma
öykü kavanozdaki kabuklar
okşayacaktın çiçeğini
günde üç kere aynı saatlerde
sadece sesin uzaklar uzak
kıyıdaymışsın tek başına
alışmadım

kaçıyor benden uykularım
yavrusunu emzirirken isis
parmaklarımı emer
hayat acemisi ustaca
anlaşılmam
bu dünyada asla

Gülçin Yağmur AKBULUT

YAĞMUR'UN GÖKYÜZÜ

Beyaz bulutlara sarınıp
zamanın kıvrımlarından geçiyorum
bakmayın siz genç gösterdiğime
antik çağlardan geliyorum

Yüreğim dağlardan alıyor hızını
belki de bir uçurum meseliyim
her sabah aranızda düşüyorum
koynumda taşıdığım göklerden

Bir eylemdir yazmak bir itiraf
kanadı kırık bir kartalın
şefkatli bir ele özlemidir
aşkın toprak halidir belki de

Bir dudak mesafesi
sıcak bir kelime
anlamı değil mi kasvetli ömrün

Siz dışarıda arıyorsunuz
o engin mavilik
gökyüzü benim içimde

Sevda ALTINKAYA

GELİP GEÇEN

Sarılı dururken kefen parası yastığının altında
Yaşamayı hangi yüzüne koyacaktı yastığın

Durdukça güzelleşen şey, işte o geçip giden dünya olmalıydı
Zahid'in ömrü okumakla geçti, Rind'in gönlü yanmakla
Yine de durmadı dünya

Sığınp serçelerin kışın yuva tuttuğu bir çatı boşluğuna
Dilerdim üstüme sinmesin kışın ağartmadığı düşünceler

Benim acım herkesi acı sahibi kıldı
Kalbin donakaldığı zamanlardaydım
Üşüyordum
Üzerimde kalınca bir hırka vardı

Sarılı dururken kefen parası yastığının altında
Gecenin yüzünü kara çıkaran güne
nasıl dayanacaktı

Selami K. ŞİMŞEK

DÜNYA ÖLÜM DURAĞI

dünya ölüm durağı
hepimiz iniyoruz
gitmek için evimize

bunu nalbantlar da bilir
oyuncak satan çerçi
camiye koşan çocuk

deniz uykusunda rüya
kaptanın elbisesi mavi
sesi beyazın tonlarından

yaprak üşür ve düşer
toprağın göğsü sıcak
insanın kalbinde kan

kesmek bıçağın
ağzında değil içinde
sevmek de öyle yâr

Figen ŞENTÜRK

KÜLEBİ

Yüreğimden kanayan gülü
tuttun şiire tamamladın
yedi tepeli nar

Yüzümden damlayan gülü
tuttun düşe tamamladın
yedi tepeli yurt

Saçımdan çözülen gülü
tuttun ışığa tamamladın
yedi tepeli Kibele

Onca şiiri düşten alıp
aşka tamamladın
Külebidolu...

Mehmet Mümtaz TUZCU

YAŞAMA BAĞIŞLADIM

Yaşama bağışladım ne çektiysem ölümden
Buydu gelen elimden

Görev bilinci çok yüksekti celladın
Ne ki güzergâhını çok alçağa çekiyor
Korkunç pençeleriyle taşıyordu sayrıyı
Tepede, bulutların nemiyle boğmak için

Sayrı kıvranıyordu. Iskalamaz nişancı
Sinsi davranıyor bazen. Uzun bir susturucu
Ekliyor namlusuna.

Sakladığı tırpanla yasaklıyor yaşamı.

3 dakika dalmışım. Göğsüne dalmış yalbiz
Söndürmüş soluğunu. Çekmiş soğurmuş onu
Göğün hunhar mavisini

İki büklüm bir iklimdi, acı çeken bir gövde
Üstüne titremiştik delice uzun bir yaz
Bir güz, bir kış, bir bahar... bir hak ki asla ödenmez
Menhus baş dönmelerim başlamamıştı daha
Sızısıyla yerinde biçilen bacaklarım

Kim unuttur o yazı, volkandı, cehennemdi
Gül annemdi o benim, dost canıyla sevgili
41 kulu Çalab'ın tuz kestiler giderken
34 gün çırpındı, öyle oldu gidişi
Eridi gözyaşından, okunamadı yaşı
Kırış kırış güzelliği arındı kıskacımdan

Funda KARALTI

KUŞLAR

Düşlerine çıkarken
Gerçekleri
Aşağıya iten

Kanatsız
Bir güvercinin
İlk adımı
Ben
M e r y e m

Hüseyin ALEMDAR

TAŞ ATEŞİ

*Rakip oyuncuyla forma değiştirme hüznünde
Eric Cantona'ya*

Köyden şehre kaçarken
tek kırıldım ben
tekrar köye ve Yusuf Atılgan'a dönsem
Neşet'in kırşehri gibi gençliğimi susar
odamda kömürsüz taş ateşi yakar
ve artık hiç ağlamazdım
trajikomik halime Enis Batur bile şaşardı

Şiir ateşi işte taş ateşi dediğim
Paris onlara kalsın şaşaalı dünya onlara
yokilçe Gebze'de bile mutluyum ben
hem nerden bilsin ki kıvılcımsız yanan ateşi onlar
taşa yeşeren nevi şahsına münhasır ateşi
şehirli şairler bilmez dağ başında mutluluk ne
şiire rağmen ne bir Ali'leri var onların
ne de bir Rene Char'ları
Nice'ten önce gelen Nevşehir'leri--
biraz travma biraz taşıkardı taşra dediğim
taşra ki şiir ve ateş dediğim

Taşlara ve ateşe rağmen
şiir hariç hiçbir şey benim değil
dert değil taş tutar yakarım kendimi bile
gitsem, kim söyleyebilir gittiğimi--
kirlilik şehirler gibi
bir bir öldünüz bende zehirli şiir iktidarları
ben dahil herkesi öldürebilir
içimde koruduğum Hak'kari ve bekleyiş!

Yokilçe Gebze, 15 Ekim 2020

Fahrettin KOYUNCU

GİBİ'Lİ ŞİİR

Kedilerini kaybedenlerin hüznü gibi
Yalnızlığı gibi eskimiş bavulların
Tutunup kaldım zamanın terkisine

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 70 TL.
Produksiyon	: İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem, Zihni Engüdar, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)	Yazıcı çıkışı	: Selman Kırtasiye, Kâzım Baykal Cad. No: 14, 16040 Osmangazi - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.